

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko Miastu Stołecznemu Warszawa

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 3 lutego 2012 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 8 września 2011 r.,

- 1) **oddala zażalenie;**
- 2) **zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 600 (sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z 8 września 2011 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z 10 lutego 2010 r. z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia wskazano, że pomimo określenia przez skarżącego wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę przekraczającą 50.000 zł, w rzeczywistości wynosiła ona 10.000 zł, przez co z uwagi na treść art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna była niedopuszczalna.

W zażaleniu na to postanowienie, powód zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 398⁶ § 2 k.p.c., art. 398² § 1 k.p.c. oraz art. 368 § 2 k.p.c. w związku z brakiem uwzględnienia, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną przekraczała 50.000 zł, zaś skarżący nie określił tej wartości w toku postępowania na inną kwotę. Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

W odpowiedzi na zażalenie pozwany wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Sąd Okręgowy trafnie określił wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną na kwotę 10.000 zł, postanawiając na tej podstawie o odrzuceniu tej skargi. Zgodnie z żądaniem pozwu, powód pierwotnie dochodził w sprawie zapłaty kwoty 10.000 zł, następnie wielokrotnie zmieniał określenie wysokości tego roszczenia i jego poszczególnych składników. Oświadczenie złożone przez powoda na rozprawie 19 lutego 2010 r. jest tylko jednym ze stanowisk, które uległo modyfikacji w składanych następnie pismach. Nie doszło zatem do skutecznego przekształcenia przedmiotowego zgłoszonego pierwotnie żądania pozwu. Sądy obu instancji konsekwentnie określały wartość przedmiotu sporu i zaskarżenia na kwotę 10.000 zł, obliczając stosownie do niej wysokość opłat oraz kosztów zastępstwa procesowego. W konsekwencji, choć w toku całego postępowania wartość ta nie została określona w tej kwocie wprost, nie ulega wątpliwości, że wartość przedmiotu sporu została ustalona

w postępowaniu w pierwszej i drugiej instancji na tę samą kwotę – 10.000 zł. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jej zmiana w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi kasacyjnej przez podwyższenie do kwoty przekraczającej 50.000 zł jest niedopuszczalna – por. m.in. orzeczenie Sądu Najwyższego z 29 sierpnia 1934 r., II C 1223/34, OSNC 1935, nr 1, poz. 47 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 14 września 2000 r., II PZ 55/00, OSNP 2002, nr 7, poz. 164.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).